

Het was begin Oktober toen ik met mijn vriendin Jo Anne in een Ford bus op weg naar Roemenië ging. Een vrij lange rit van circa 2000 kilometer door een aantal landen. We gingen elk jaar samen een paar weken weg, maar deze keer zou het wat langer worden, want we hadden een heel ander doel dan normaal, terwijl onze mannen Bob en Ed in de veronderstelling leefden dat we in mijn huis in Duitsland gingen bivakkeren, klopte dat wel, maar niet zoals zij dachten. Dat huis erfde ik drie jaar geleden toen mijn vader kort na mijn moeder overleed. Ik was enig kind, dus kreeg het huis en een flinke som geld in de schoot geworpen van de opbrengst van een aantal huizen die ze ooit hadden gekocht als oudedagvoorziening. Liever had ik ze nog een poosje bij me gehad, maar het lijden van mijn moeder was zo mensonterend, dat ze het na veel moeilijkheden uiteindelijk voor elkaar kreeg dat euthanasie werd toegepast. Gelukkig was ze al die tijd goed bij kennis en had ze dit jaren eerder al, toen ze nog gezond was, in een document vastgelegd en een kopie daarvan afgegeven bij de huisarts, waar ze elk jaar een melding maakte dat ze er nog steeds achter stond. Mijn vader bleef alleen achter en stierf aan eenzaamheid denk ik. Zijn leven was niets meer zonder mijn moeder zo zei hij. Op een nacht is hij vredig ingeslapen. Daar had ik vrede mee en hopelijk zijn ze nu weer samen.

Er liggen voor mij veel herinneringen aan het Duitse huis. Vanaf mijn vroegste jeugd ging ik daar met mijn ouders in alle vakanties elk jaar naar toe. Daarom spreek ik redelijk goed Duits en heb er zelfs een aantal keren stage gelopen toen ik in de opleiding zat. Jo Anne ging altijd met ons mee vanaf dat we tieners waren. Mijn man Bob is er één keer geweest en wilde er daarna nooit meer naar toe, hij prefereerde verre vakanties. Gelukkig zouden we ons met mijn ervaring in de Duitse taal, in Roemenië redelijk verstaanbaar kunnen maken. Want dat was onze aanvankelijke bestemming. De plek waar we zijn moesten

was nogal moeilijk te vinden op de kaart, en stond ook niet op mijn Mio routeplanner. We hadden als extra informatie meegekregen dat het plaatsje Viscri, waar we zijn moesten, in het hart van Transsylvanië ofwel Zevenburgen, in het gebied van Brasov lag. Dat was ons ijkpunt, al zou het waarschijnlijk toch nog zoeken worden daar.

Het gebied schijnt in de zomer behoorlijk toeristisch te zijn. Ik had tijdens het inlezen op internet gezien dat er veel in de omgeving van Viscri te beleven is. zoals het beroemde Dracula kasteel van Bran, de surrealistische moddervulkanen Vulcanii Noroiosi, maar ook de Rasnov- Rupea- Sinaia- en Peles kastelen, de versterkte weerkerken van ondermeer Harman en Viscri. Het kleine dorp met circa tweehonderd huizen, is gebouwd rond de versterkte kerk. De kerk zelf is één van de zes UNESCO werelderfgoed locaties in Roemenië, en de bouw ervan begon in het jaar 1100, wat afgeleid kan worden aan de tekst op de grafstenen. De kerk is gebouwd op een heuvel, waardoor je boven aangekomen een geweldig uitzicht hebt over het pittoreske landschap. De kerk heeft een Romaanse constructie die verbazingwekkend schijnt te zijn. Rond het jaar 1525 zijn de eerste torens toegevoegd en in de 18^e eeuw werd een verdedigingsmuur gebouwd. De nederzetting kreeg de naam "Alba Ecclesia" ofwel "Witte Kerk" en ligt vrij geïsoleerd. Niet alleen de kerk schijnt indrukwekkend, maar in de kerk zelf is een museum met aardewerk, textiel en oude handgemaakte landbouwwerktuigen. Deze bezienswaardigheden zullen we links laten liggen, daar komen we niet voor.

We besloten in de buurt van Wenen onze eerste stop te maken om er een hotel te zoeken voor de nacht. De tweede nacht hoopten we in Hongarije te kunnen overnachten. We deden de reis op de bonnefooi omdat we geen sporen achter wilden laten. Roemenië is geen Schengenland en ze hebben daar ook de Euro niet. De vignetten, op één na, waren digitaal gekocht door onze opdrachtgevers, dus daar hadden we in elk geval geen omkijken naar. In Tsjechië kun je het vignet alleen maar aan de grens kopen. Aan sommige grenzen schijnen serieuze

controles te zijn. Dat bracht wel weer extra spanning bij Jo Anne en mij. Maar we zouden wel zien. 'Waarom had die verdomde Dragos geen betere info gegeven' vroeg ik me hardop af. Jo Anne gaf geen antwoord. Ze was de hele reis al uiterst gespannen. Geen spoor van de spraakzame, lollige Jo Anne helaas, maar zelf was ik ook best wel gespannen. En dan niet eens zo voor de heenweg, dan hadden we niks te verbergen, maar de terugweg zou heel wat anders zijn.

God wat was ik stom geweest om hierin mee te gaan. Waarom was ik ooit wat met die but Dragos begonnen? Ik kan Jo Anne wel de schuld geven omdat ze mij daarin heeft meegesleurd, maar aan de andere kant ben ik het juist altijd die háár ergens in meesleept. Maar ik ben er zelf bij, en verantwoordelijk voor, dus ik moest niet klagen, en dat deed ik ook niet.. Ze deed altijd alles wat ik haar voorstelde. Bob zei weleens dat ze me gewoon aanbad. En ja, dat kan ik wel beamen. Al jaren, sinds de middelbare school, zijn we vriendinnen. Sinds ik kinderen heb gingen we eens per maand samen uit. Jo Anne wilde nooit kinderen, omdat ze vaak met haar man Ed meeding op zijn buitenlandse reizen, waarbij ze vaak weken lang wegbleven. Daar passen geen kinderen bij zo zeiden ze. Dit keer ging Ed alleen omdat ze er al eens samen geweest waren en Jo Anne daar erg ziek was geworden en in het ziekenhuis belandde met een voedselvergiftiging. Ze wilde daar nooit meer naartoe. Zodoende hadden we nu vier weken de vrijheid. Toen we een paar maanden geleden 'ons' weekend hadden en uitgingen, hebben we de twee Roemenen Dragos en Bogdi ontmoet. Van het een kwam het ander en Jo Anne begon wat met Bogdi. Ik moest beloven te zwijgen tegen mijn Bob en haar man Ed, en dat deed ik uiteraard. Maar door hun relatie kwam het er uiteindelijk toch van dat Dragos en ik wat met elkaar kregen. Ik zat net in een moeilijke periode met Bob. Ons huwelijk was saai, de seks was saai. Hij gedroeg zich vaak als een slappe zak als het op daden aankwam en maakte met mij constant ruzie om alles en niets, is een Pietje precies, lette op alles wat ik zei en deed, om me daarna de les te lezen. Of het nu om mijn kookkunsten ging, de opvoeding van de kinderen... altijd had hij

commentaar. Dat pikte ik natuurlijk vaak niet. Aan de ene kant begreep ik zijn spanning wel, omdat hij voor moeilijke examens zat voor zijn werk als deurwaarder. Hij is zo rechtschapen wat zijn werk betreft. Alles, wat dan ook, moet naar de rechtsgang gaan. Dat was soms weleens overdreven, maar ook daarin is hij een pietje precies. Mijn vriendenkring mocht hem dan ook totaal niet, omdat hij in een gesprek op elk slakje zout legde en altijd tegen de stroom inging. Zo ook op zijn werk, waar hij in contacten met criminelen nogal eens bedreigd werd als hij een wietplantage liet ontruimen of in samenwerking met de politie spullen in beslag nam. Na weer een schermutseling met Bob was ik hem zo zat, dat ik diezelfde avond tijdens mijn uitje met Jo Anne en de Roemenen, Dragos in zijn armen viel toen hij mij troostte nadat ik in zijn bijzijn in een huilbui uitbarstte tijdens mijn verhaal aan Jo Anne over Bob. Zo begon het. Ik vond het best spannend met Dragos. Hij was lief, zorgzaam, had een prachtig lichaam en was een kanjer in bed. Ik voelde me totaal niet schuldig naar Bob toe, die geen aandacht voor me had. Ja, alleen maar negatieve aandacht. Met Dragos voelde ik me weer een jonge meid, vergat ik Bob en mijn dochters Maxine en Alexia, die intussen ook een heel eigen leven leidden, uitgingen met hun vrienden en soms 's nachts niet eens thuiskwamen. Ze hadden me niet meer nodig en ik voelde me thuis vaak overbodig. Temeer daar Bob niet wilde dat ik ging werken.

<>

2

Smoorverliefd was ik op Dragos die me op handen droeg. Ik leefde in de zevende hemel en stelde hem zelfs voor aan John, een vriend van vroeger, bij wie Jo Anne en ik altijd terecht konden als we weer eens in de nesten zaten. Hij wist de zaken wel voor ons op te lossen en was als een broer voor ons. We leerden hem op dansles kennen toen we zestien jaar waren en hij is door de jaren heen altijd onze trouwe vriend gebleven. Hij vond Dragos een innemende kerel, maar waarschuwde me wel dat ik moest oppassen, al zou hij het nooit aan Bob vertellen, daar was ik zeker van, omdat hij Bob totaal niet mocht en het nooit een geschikte man voor mij had gevonden. Vaak bleef ik tijdens zo'n weekend bij Jo Anne slapen als het te laat werd of ik teveel had gedronken, dus het was helemaal niet vreemd als ik niet thuis kwam, maar nu sliep ik met Dragos in een hotel. Bob, de sukkel, had niets in de gaten en was eigenlijk wel blij als ik niet thuiskwam. Dan kon hij rustig tot diep in de nacht met zijn studie bezig zijn zonder dat ik hem naar bed riep, omdat ik anders weer wakker zou worden als hij pas vroeg in de ochtend luidruchtig in bed stapte.

Maar het was te mooi om waar te zijn. Na enkele maanden begon de relatie met Dragos scheurtjes te vertonen. Ik zal nooit meer die dag kortgeleden vergeten, dat hij me meenam naar zijn vriend Freddy, de eigenaar van een tent die genaamd was 'In de schaduw van het duister' -alleen de naam al!- en stelde me voor aan die vetzak. Ik mocht die gozer vanaf het eerste moment al niet. Het was een glijer. Met glimmend achterover gekamd haar en het postuur van een uitsmijter. Groot, dik, gouden kettingen om zijn nek waarmee je een hond kon vastleggen, vier grote ringen aan zijn dikke worstvingers, en een grote bek. Maar voor de vrouwtjes was hij super voorkomend. Er klopte iets niet aan die tent. Alles was vrij luxe ingericht maar het ontbrak hoegenaamd aan verlichting. Er waren zodanig diverse hoekjes gecreëerd, dat dit een grote

mate van privacy bood. We liepen langs die plekjes naar achteren en even had ik er goed zicht op. Ik zag dat er jonge meisjes bij oude kerels op schoot zaten. Je kon aan hun hele voorkomen zien dat het geen gewone kerels waren, maar mannen met geld, en soms zag ik zo'n stelletje achter de coulissen verdwijnen. Ik hield mijn mond, maar toen we buiten waren zei ik tegen Dragos dat ik daar nooit meer naar toe wilde. We kregen ruzie en terug op onze hotelkamer gedroeg hij zich als een verkrachter. Hij deed me pijn. Ik sprong uit bed, pakte mijn spullen bij elkaar en vertrok, de deur met een knal achter me dichtklappend.

Enkele dagen later belde Jo Anne me huilend en vertelde me bijna het exacte verhaal van wat ik had meegemaakt. Alleen was het met haar nog erger afgelopen. Zij en Bogdi zouden blijven slapen in een kamer boven die tent van Freddy. Toen ze eenmaal uitgekleed was liep Bogdi naar de deur en liet een vieze ouwe kerel binnen die ze beneden in de zaak al had gezien, en werd ze gedwongen het bed met die kerel delen terwijl Bogdi hen filmde.

Er was bij mij verder niemand thuis, dus ik vroeg of ze naar me toe wilde komen zodat we het verder konden bespreken. Een half uurtje later was ze er. Haar verhaal werd nog erger. Ze zei dat we in gevaar waren. Bogdi eiste dat ze voor hem werkte, anders zou hij het filmpje aan Ed sturen. Dan zou alles uitkomen en konden we het wel vergeten met onze mannen. Ik vertelde haar mijn ervaring van datzelfde weekend en zei dat het leek of de mannen doelbewust voor ons hadden gekozen en dat er misschien nog wel meer achter zat dan we konden vermoeden. Ik besloot dat ik de volgende dag onze jeugdvriend John zou bellen om zijn wijze raadgevingen te vragen. We wisten dat we altijd op hem konden rekenen en ik stelde Jo Anne voor dat we rustig bleven en eens zouden afwachten wat ze van plan waren. Meer konden we nu toch niet doen. Wat ze van plan waren werd al snel duidelijk, want nog geen uur later belde Dragos me met verontschuldigheden en veel berouw. Hij hield van me en blablabla. Ik reageerde koeltjes, maar hij vroeg

me om een afspraak om één en ander uit te leggen. Het was niet zo bedoeld, hij vertrouwde Freddy en was boos dat ik deze beschuldigd had. Het zou niet meer gebeuren, maar of ik asjeblieft naar hem wilde luisteren. Als ik dan nog steeds niets van hem wilde weten, zou hij me met rust laten. Uiteindelijk gaf ik na veel 'maars' toe, en wilde alleen maar bij Mc.Donald's afspreken. De afspraak was voor diezelfde avond.

We bespraken het samen nog even en daarna ging Jo Anne naar huis. Ik zou haar bellen als ik weer thuis was na de afspraak met Dragos. Ze vroeg me terwijl ze haar jas aantrok of ik wel voorzichtig wilde zijn. Ik stelde haar gerust 'laat dat maar aan mij over Jo Anne.'

3

Voor alle zekerheid had ik het busje traangas wat ik altijd bij me had, uit mijn tas gehaald en in m'n jaszak gestoken samen met een vouwmes, want ergens vertrouwde ik het toch niet helemaal. Bij Mc.Donald's aangekomen ging ik naar binnen en keek zoekend rond, maar de zaak was hoegenaamd leeg. Hij was er nog niet, dus nam ik een cappuccino en zocht een plekje bij het raam zodat ik hem aan zag komen. Na een kwartiertje was hij er nog niet. Hij had zich zeker bedacht. Ik besloot te vertrekken. Hij kon de pot op, ik was er klaar mee. Buiten gekomen liep ik over de vrij lege parkeerplaats naar mijn auto. Toen ik de deur opende, sprong er iemand met een bivakmuts op achter de auto vandaan. Hij greep me beet. Het was Bogdi! Ik róók het, ik vóelde het, en hoorde het uiteindelijk aan z'n stem. Waarom die zak nou een bivakmuts droeg terwijl hij wist dat ik hem aan zijn stem zou herkennen, snapte ik op dat moment niet, pas later begreep ik dat het was voor als eventuele getuigen deze overval zouden zien. Hij hield een pistool tegen mijn hoofd, duwde me voor zich uit en zei dat ik moest opschieten en niet tegenstribbelen. Toen we bij een auto kwamen hield hij een doek tegen mijn mond en ik verloor het bewustzijn. Ze hadden zeker verwacht dat ik behoorlijk tegen zou stribbelen in de auto, en ik moet toegeven dat ze dat niet verkeerd hadden gezien.

Ik zag toen ik bijkwam dat ik achterin de auto zat met Dragos naast me. Achter het stuur zat Bogdi. Mijn handen waren geboeid en Dragos zei met een gemeen lachje dat ik nu eens goed naar hem moest luisteren, waarop hij vertelde dat ze nèt Jo Anne hadden gegijzeld en dat ik moest doen wat ze wilden anders zouden er nog meer rare dingen met haar gebeuren, maar ook met mijn familie. Zoals het gijzelen van mijn Bob, en onze dochters in de club van Freddy aan het werk zetten. Ik nam het ernstig op, was bezorgd om Jo Anne en vroeg wat ze van me wilden, want hij was toch gek op me? Hij lachte wreed en zei: 'Wat dacht je nou, dat ik op de eerste de beste slet

verliefd zou worden? Ik heb wel wat anders te doen en daar heb ik jou voor nodig.' Ik was verbijsterd en vroeg nogmaals wát hij dan van me wilde. Hij antwoordde dat ik dat binnenkort nog wel zou merken. Toen stopte de auto voor de club van die Freddy en gingen we achterom door een steeg via een pakhuis naar binnen, vanwaar ze me een trap opduwden en in een soort opslagkamer met, naar ik later merkte een bed, opsloten en in het aardedonker achter lieten. Ik tastte naar een lichtknop maar kon die nergens vinden. Terwijl ik me afvroeg of Jo Anne hier ook was, of zelfs mogelijk al aan het werk gezet zou zijn door Bogdi, want haar verhaal die middag hoe hij haar had behandeld zei me dat ze er toe in staat waren, hoorde ik geklop op de muur links van mij. Dat móest Jo Anne haast wel zijn. Ik klopte terug en wéér een klopje van de andere kant. Ik durfde niet naar haar te roepen om die lui niet attent te maken op wat ik vermoedde, want ik was er nu vrij zeker van dat zij het was die daar zat. Koortsachtig en misselijk probeerde ik mijn gedachten op een rijtje te zetten, er tolde van alles door mijn hoofd. Waarom zeiden ze niet meteen wat ze wilden? Waarom mijn kinderen inzetten? Ze hadden toch genoeg aan het feit dat ze me bij Bob konden verlinken. Nee, ze wilden me pijnigen door mijn kinderen erbij te betrekken. Maar waarom? Zou het misschien iets met Bob's werk te maken gehad hebben bij een zaak die niet door de beugel kon en wilden ze hem hiermee te grazen nemen? Vragen, vragen.....M'n gedachten raasden, maar antwoorden kreeg ik niet. Ik deed mijn jas uit, pakte het busje traangas uit m'n zak, stak het mes in de zak van m'n jeans, ging op het bed zitten en stak een sigaret op om wat rustiger te worden. De as liet ik gewoon op de vloer vallen en daar trapte ik de peuk ook uit. Het interesseerde me niks wat ze daar van zouden vinden. Er was blijkbaar geen enkel raam, want ik zag geen hand voor ogen, liep op de tast wat rond en zat net weer op het bed toen de deur zachtjes piepend openging. Ik zag heel even, door het lichtschijnsel op de gang, dat het wederom een vent met bivakmuts was. Mijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen en ik wachtte met de spuitbus in de ene-, en het mes in de andere hand op wat komen ging. Ik meende een bekende –hinkende- voetstap op de houten vloer